

ФЕЛЛ, ШТАТ НЬЮ-ЙОРК
ЛИСТОПАД 1982 РІК

ВІВ

У ніч, коли все закінчилося, Вівіан була сама. Та її це не турбувало. Так було навіть краще. Працюючи в нічні зміни в цій дірі, вона зрозуміла: бути серед людей легко, а наодинці складно. Особливо, коли спадає темрява. Людина, яка не боїться самотності й може залишитися сам на сам зі своїми думками, — найсильніша. Вона готова до будь-чого.

І все ж, коли Вів заїхала на стоянку мотелю «Присмерк», то завагалася, відчуваючи знайомий страх. Вона сиділа у своєму побитому «шевроле кавальєр» із ключем у запалюванні, ввімкненими радіо й обігрівачем, і пальтом, накинутим на плечі. Дивлячись на яскраву синьо-жовту вивіску й на два довгі двоповерхові ряди кімнат, розташовані літерою Г, Вів думала: «Я не хочу туди йти. Але я це зроблю». Вона була готова, хоча й досі боялася. Годинник показував 22:59.

Їй хотілося плакати. Хотілося кричати. Її нудило.

Я не хочу туди йти.

Але я це зроблю. Як завжди.

Дві краплі крижаного дощу знадвору вдарили у вітрове скло. Дорогою позаду швидко промайнула вантажівка. Годинник показав одинадцятку: на радіо почалися новини. Ще хвилина, і вона запізниться, але це не привід хвилюватися.

Ніхто її не звільнить. Ніхто не цікавився, чи приходить Вів учасно. «Присмерк» мав кількох пожилеців, жоден із яких не помітив би запізнення дівчини з нічної зміни. Часто було так тихо, що ззовні могло здатися, наче це місце позбавлене будь-якого життя.

Вів Ділейні було видніше.

«Присмерк» лише мав безлюдний вигляд. Та не був таким.

Холодними пальцями дівчина опустила заслону з боку водія і поглянула в дзеркало. Доторкнулася коротко підстриженого волосся, яке закінчувалося нижче мочок вух і яке вона збризнула лаком, щоб надати об'єму. Подивилася на свої очі: цей макіяж відрізнявся від холодного макіяжу інших дівчат м'яким лавандово-фіалковим відтінком і нагадував маленькі синці. Можна було додати жовтий і помаранчевий, щоб садна здавалися давнішими, та сьогодні Вів не хотіла цим перейматися. Нанесла лише тіні на чутливі повіки й підкреслила їх темними стрілками й нафарбованими віями. Навіщо вона взагалі фарбувалася? Вів не могла пригадати.

По радіо говорили про тіло. Дівчину знайшли в канаві на Мельбурн-роуд, у 16-ти кілометрах звідси. *Звідси* — означало з мотелю на узбіччі шосе, яке веде з Фелла в небуття півночної частини Нью-Йорку і, зрештою, до Канади. Але, якщо цим шляхом проїхати з кілометр й повернути праворуч на єдиному світлофорі, що звисає з дроту над головою, і прямувати тією дорогою все далі й далі, можна потрапити до місця, де виявили жертву. Вісімнадцятирічну Трейсі Вотерс востаннє бачили, коли вона виходила з будинку подруги в сусідньому містечку. Тепер її знайшли в канаві повністю оголену. Тіло дівчини виявили через два дні після того, як батьки заявили про зникнення Трейсі.

Слухаючи в машині цю історію, двадцятирічна Вів Ділейні тремтіла. Вона думала про те, як це — лежати голою, поки крижаний дощ періщить по твоїй беззахисній шкірі. Як нестямно холодно мало би бути. Як так траплялося, що зрештою дівчата виявлялися роздягненими й покинутими, немов тварини, збиті при дорозі. І неважливо, наскільки налякана чи обережна — це завжди можеш бути ти.

Особливо тут. Це завжди можеш бути ти.

Вона поглянула на мотель, на відображення сліпучої і потворної синьо-жовтої вивіски, що нескінченно блимала в мороці: «ВІЛЬНІ НОМЕРИ. КАБЕЛЬНЕ ТБ! ВІЛЬНІ НОМЕРИ. КАБЕЛЬНЕ ТБ!»

Навіть після трьох місяців роботи в цьому місці, вона досі боїться. Вів була жахливо, страшенно налякана, її думки стрибали вгору по шиї та панічно шугали у її голові. *Я сама наступних вісім годин, сама в темряві. Сама з нею й іншими.*

І всупереч собі, дівчина витягнула ключ із запалювання. Вимкнулися обігрів і радіо, де досі говорили про Трейсі Вотерс. Підвівши голову й відчинивши дверцята, Вів вийшла на холод.

Щільніше загорнулася у своє нейлонове пальто й рушила через стоянку. На ній були джинси й темно-сині кросівки з білими шнурівками, підошва яких була надто тонка для цієї холодної та вогкої погоди. Дощ намочив її волосся, а вітер розвіював його в різні боки. Дівчина підійшла до дверей, де було написано: «РЕЦЕПЦІЯ».

Всередині за стійкою стояв Джонні й намагався застібнути блискавку куртки на своєму великому животі. Він, напевно, побачив Вів у вікні дверей.

— Ти запізнилася? — запитав він, хоча за його спиною висів годинник.

— П'ять хвилин, — кинула Вів, розстібаючи пальто. Тепер, коли вона опинилася всередині, шлунок стиснуло, її нудило. *Я хочу додому.*

Але куди? Фелл не був її домом. Як і Іллінойс, де вона народилася. Воспанне залишивши дім після шаленої перепалки з матір'ю, вона мала прямувати до Нью-Йорка, щоб стати акторкою. Але це, як і все інше, що відбувалося в її житті до цього часу, було лише роллю, яку вона грала, казочкою. Дівчина не мала жодного уявлення, як стати нью-йоркською акторкою, і мати через це лютувала — чудово. Понад усе Вів просто хотіла рухатися, йти вперед.

Тому вона пішла. Й опинилася тут. Поки Фелл мусив стати її домом.

— Місис Бейлі в номері 217, — промовив Джонні, пробігаючи очима списком нечисленних гостей мотелю. — Вона вже сходила по випивку, тож чекай дзвінка будь-якої миті.

— Прекрасно, — випалила Вів. Місис Бейлі приїжджала в «Присмерк» випити, напевно, вдома через це в неї були б неприємності. Зазвичай вона телефонувала на рецепцію з вимогами, про які пізніше забувала. — Хтось іще?

— Пара, що їхала до Флориди, виїхала, — і додав: — Двічі дзвонили, тяжко дихаючи в слухавку. Бісові підлітки. Ще я написав записку Дженіс щодо дверей у 103-й кімнаті. З ними щось не так. Вони постійно відчиняються вітром навіть коли я замикаю їх на ключ.

— Та вони постійно так, — визнала Вів. — Ти вже говорив про це Дженіс тиждень тому.

Дженіс була власницею мотелю, але Вів не бачила її вже кілька тижнів. Можливо, навіть місяців. Вона не приходила до мотелю, якщо не було потреби, і точно не приходила вночі. Увесь зв'язок із нею відбувався через записки, а чеки

із зарплатнею чекали в конвертах на столі. Навіть власниця не проводила часу у своєму мотелі, якщо могла цього уникнути.

— Та їй однаково доведеться відремонтувати ті двері, — промовив Джонні. — Я маю на увазі, що це дивно, правда ж? Я замикав їх.

— Безперечно, — погодилася Вів. — Справді дивно.

Та дівчина вже звикла. Окрім неї, ніхто з працівників мотелю не бачив і не знав, що тут відбувається. Те, що коїлося посеред ночі. Ті, хто працювали в денну чи вечірню зміну, не мали жодного уявлення про це.

— Сподіваюся, більше ніхто не заїде. — Джонні натягнув капюшон куртки. — Сподіваюся, буде тихо.

«Тут ніколи не було тихо», — подумала Вів, а натомість сказала:

— Так, я теж.

Вона провела його поглядом до машини, почула, як та завелась і поїхала геть. Джонні було тридцять шість, і він жив із матір'ю. Вів уявила, як він приходить додому і, можливо, дивиться телевизор перед сном. Хлопець, який нічого не досяг, мав порівняно нормальне життя й був вільний від страху, який відчувала Вів. Життя, у якому він ніколи не думав про Трейсі Вотерс, хіба що туманно пригадував її ім'я з новин.

Можливо, це вона втрачала розум.

Нарешті запанувала тиша, яку порушував лиш поодинокий гуркіт на шосе Номер Шість й вітер між дерев за мотелем. Була 23:12. За мить годинник на стіні показав 23:13.

У кутку був гачок, на який дівчина повісила пальто. З іншого гачка Вів зняла темно-синій жилет із поліестеру, на лівому боці якого було вишито «Мотель Присмерк»,

і накинула його на свою білу блузу. Витягнувши жорсткий дерев'яний стілець, дівчина сіла. Швидко оглянула щербатий і брудний стіл: підставка під ручки й олівці; чорний пристрій, який клацав, коли рухаєш ручкою по кредитній картці, щоб отримати відбиток даних; стаціонарний телефон блювотного кольору. Посеред столу лежав великий плаский журнал, де гості вписували інформацію про себе під час реєстрації. На розгорнутій сторінці виднілося: Листопад 1982 року.

Вів дістала із сумочки нотатник, витягла з-поміж сторінок ручку й записала.

29 листопада.

Двері в кімнаті 103 знову самі відчиняються. Дзвонили якісь жартівники. Тут нікого немає. Трейсі Вотерс мертва.

Знадвору долинув шум, дівчина зупинилась і підвела очі. Удар, за ним іще один. Гучний і невпинний. Двері кімнати 103 відчинились і через сильний вітер билися об стіну. Знову.

На секунду Вів заплющила очі. Страх наростав, але було пізно тікати. Вона вже була тут. Вона мала бути готовою. «Присмерк» забрав її в обійми ночі.

Вів знову опустила ручку.

А що, як усе побачене, усі припущення — правда? Бо, думаю, що так і є.

Вів глянула на журнал із записами гостей і перебрала всі імена. Почекала, поки годинник на стіні позаду процокав ще хвилину, і знову написала.

Привиди вже прокинулися. Метушаться. Гадаю, невдовзі все закінчиться. Попри намагання заспокоїтися, її руки тремтіли. Мені так шкода, Трейсі. Я не впоралася.

З горла вирвався легенький схлип, та дівчина проковтнула його. Поклала ручку й потерла очі — на кінчиках пальців залишилися лавандові тіні.

Було 29 листопада 1982 року, 23:24.

О 03:00 Вів Ділейні безслідно щезла.

Так усе почалося.

ФЕЛЛ, ШТАТ НЬЮ-ЙОРК
ЛИСТОПАД 2017 РОКУ

КАРЛІ

Незнайоме місце.

Я розплющила очі й запанікувала, витріщаючись у темряву. Інше ліжко, інше світло, що линуло крізь вікно, інша кімната. Я відчула, як падаю: тривожно й захопливо водночас.

А тоді я згадала — це Фелл, штат Нью-Йорк.

Мене звуть Карлі Кірк, мені двадцять років, і я не мала би бути тут.

Телефон на столику біля ліжка показував четверту ранку. Світло вуличних ліхтарів і неоновної вивіски забігайлівки «У Денні» пробивалося крізь прозорі штори на вікні, утворюючи розмитий квадрат на стіні.

Спати перехотілося. Я спустила ноги з ліжка й надягнула окуляри, які лежали на тому самому столику. Вчорашня дорога з Іллінойсу втомила мене достатньо, щоб я як убита спала в цьому нудотному готелі.

Це не було аж таким надзвичайним містом, принаймні так сказав гугл. Центр складався з низки кав'ярень, пралень, антикварних і книжкових крамниць, будинків для оренди квартир, які шанобливо оточували продуктовий магазин та аптеку. Вулиця, де стояв готель і забігайлівка, прямувала через околиці Фелла, натякаючи, що люди нечасто повертали в іншу частину міста. Знак «Ласкаво просимо до